

Cikzore

Glasilo Crvene inicijative Kragujevac

Broj 13

PRILOZI ZA ANALIZU POLITIČKE SITUACIJE U SRBIJI POSLE ODRŽANIH PRESEDNIČKIH IZBORA

Predsednički izbori u Srbiji su završeni. Ništa u vezi sa njima nije naročito neočekivano – ni atmosfera koja je na njima vladala, ni krajnji ishod. Prvo, stav naše organizacije po pitanju izbora je jasan, izražen u proglasu koji smo podelili na svom sajtu i FB stranici, te dostavili zainteresovanima čim su izbori raspisani u februaru mesecu tekuće godine.

Kandidat vladajuće koalicije osvojio je, prema zvaničnim rezultatima, dovoljnu većinu za pobedu u prvom krugu. Ostali kandidati su pretrpeli fiasco u svakom smislu, osim onoga koji i nije bio pravi kandidat, a koji je poznat pod pseudonimom Ljubiša Preletačević Beli koji je sa svojom paradijom kampanje i kandidature osvojio više od devet odsto glasova i tako se plasirao na treće mesto. Ostali kandidati, među kojima su bili i lideri parlamentarnih stranaka – SRS, DJB i klerofašističke organizacije Dveri dobili su višestruko manje glasova. O „fenomenu Beli“ napisano je mnogo tekstova, a njegova kontroverzna kampanja izazvala je veliku pažnju. Uspeh ovog lažnog kandidata pokazuje da deo građana Srbije, ne našavši bolji i smisleniji način za to, tako izražava svoj protest protiv sistema i stanja u kome se on nalazi.

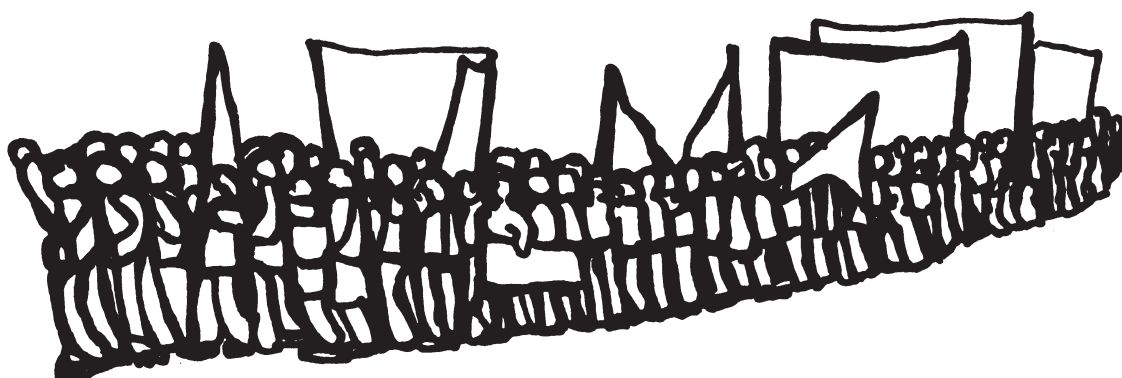
Kandidat sistema, ali ne i režima, iako deo liberalne javnosti, naročito posle izbora pokušava da dokaže da je ova ideja

o parodiji pomogla kandidatu vlasti, Preletačević nije uspeo da podigne procenat izlaznosti. Šta znači biti kandidat sistema, a ne režima? Njegova ideja je bila da animira što više mladih ljudi da izađu na izbore. Dakle, njegova pozicija je pozicija podrške sistemu izbora kakve imamo, sa tim što pripada onoj grupi vernika ovog sistema koji misle da sadašnji prosečni glasač treba da bude preglasan, pa će i rezultati biti bolji. Na kraju je ispalo da su opozicioni kandidati više kivni na ovaj koncept, iako stoje na istim pozicijama da veća izlaznost znači i više glasanja za njih. Nije poznato kako su došli do ove računice.

Kako se ističe u zvaničnim podacima, izlaznost je na ovim izborima manja nego na prethodnim, vanrednim parlamentarnim. Od izašlih je skoro svaki deseti glasao za paradiju. Ostali kandidati, računajući tu i Aleksandra Vučića, nemaju previše razloga za zadovoljstvo. Naprotiv, da je imalo časti u tim ljudima, Saša Radulović, Boško Obradović, a naročito Vojislav Šešelj bi trebalo da odu u političku penziju. Ali, nerealno je očekivati osećaj časti kod buržoaskih političara u Srbiji i na Balkanu, tako da se to neće dogoditi. Pomenuta trojka, zajedno sa ostalim propalim kandidatima i narednih godina će stvarati ideološku konfuziju i tako produžavati svoje postojanje u parazitskom državnom aparatu kriminalnog kapitalističkog sistema.

Zbog svega što se događalo povodom i oko izbora, u toku predizborne kampanje, u toku glasanja i tako dalje, smatramo da smo zauzeli ispravan stav da ove izbore treba bojkotovati. Ovaj sistem i njegove vlade već godinama nemaju legitimitet. Uzmimo da su podaci o izlaznosti tačni, mada u to može da se sumnja, ali to pitanje niko od aktera, ni takozvanih „opozicionara“ ne postavlja, jer im je svima u interesu da postoji privid o važnosti izbora i mnogi se nadaju da na njima dođu do svog dela kolača. Dakle, čak i po zvaničnim podacima, izlaznost je tek neznatno iznad 50 odsto. Za izmišljenog lika glasalo je oko 9,5 odsto, a bilo je i nevažećih listića koji su takođe većim delom posledica svesno izraženog protesta, jer znamo da je bilo organizacija koje su pozivale svoje članove i simpatizere na ovaj potez. Prema svemu tome, za kandidate stranaka sistema glasalo je tek nešto više od 40 odsto ukupnog broja birača. Od toga nešto oko polovine za jednog čoveka. Dakle, nešto oko petine Srbije je glasalo za dosadašnjeg premijera. To je realna slika. Jasno je, dakle, da većina stanovnika Srbije ne učestvuje u izbornom procesu i mi mislimo da je većina stanovnika Srbije u pravu po ovom pitanju.

Protesti koji su izbili u Novom Sadu i Beogradu, a koji trenutno izazivaju veliki interes, proširili su se na još desetak gradova u Srbiji. Reakcije koje je ovaj, za sada još uvek nedefinisani pokret izazvao, vrlo su oprečne. Jedan deo je odmah odbacio ove skupove kao još jednu od varijanti „obojenih revolucija“ koje se upravo odvijaju u većem ili manjem obliku u Rumuniji, Albaniji, Makedoniji i Mađarskoj; drugi deo je spremno uskočio videvši skupove kao mogućnost da se politički deluje na masovnijem planu i da se neka od gorućih socijalnih pitanja konačno postave u javnom prostoru. Sami učesnici protesta insistiraju na spontanosti i samoorganizovanosti. Zašto se u pomenutim zemljama trenutni protesti mogu smatrati varijantama „obojenih revolucija“? Prosto, zato što su zahtevi u okviru sistema, magloviti, barataju naizgled jasnim terminima poput „ljudskih prava“, „slobode medija“ ili su „protiv korupcije“. Nova istorija nas je naučila da su ovo najobičnije fraze u koje svako može da učita svoje lepe želje, ali da promene u politici nema. Sve to ostaju kapitalističke zemlje u kojima niko ne preispituje ni privatizacije, ni članstvo u NATO, ni EU, a nekmoli imperijalističku politiku.

Jasno je samo jedno: u Srbiji velika većina učesnika protesta zapravo ima za cilj da izrazi nezadovoljstvo trenutnim stanjem. Nema sumnje ni u to da među „običnim“, naročito mladim učesnicima treba tražiti savezništva i delovati u masi studenata, nezaposlenih, radnika... Takođe, treba istaći i ohrabrujuće znake koji se javljaju u protestu o podršci i povezivanju sa radnicima GOŠA-e, radnicama FORI (zapravo „zastavina tapacirnica“) i tendencije koje postavljaju pitanje klasne borbe. Parole sa ovim sadržajem javljaju se i vidljive su, ali ipak je glavna mobilizatorska parola „protiv diktature“.

Isto je i sa zahtevima – na listi zahteva ima ozbiljno postavljenih pitanja i društvenih problema. Međutim, i sa zahtevima i sa sadržajem protesta postoji isti problem: suštinski se ne pomeraju od zahteva za novim izborima, opštim. Mi ne podržavamo zahteve za novim izborima. Mi pozivamo na zaoštavanje klasne borbe i odbacujemo liberalnu agendu i analizu koja suštinski očekuje da se institucije sistema obračunaju same sa sobom – da se vlast samoraspusti i raspišu novi izbori na kojima bi učestvovao – ko? SNS, DS, Dveri, SRS, DJB itd. Smatramo da je to gubljenje vremena i pomoć klasnom neprijatelju u krajnjoj instanci.

Najveći problem jeste postepeno pretvaranje ovog izliva nezadovoljstva u karnevalsku građanštinu od pre 20 godina, i što je još gore, sve jasnije se čitava stvar fokusira na borbu protiv jednog čoveka, kao što je to bio slučaj sa Miloševićem. To je krajnje pogrešno iz sledećeg razloga: priča o diktaturi jednog čoveka i njegove partije jednostavno nije tačna. Nije reč ni o kakvom diktatoru i to treba jasno i nedvosmisleno objasniti. Naprotiv, reč je o jednom nižerangiranom službeniku imperijalnih struktura. On, ni njegova stranka nisu ti koji donose ključne uloge. Oni su prosto izvršioci radova, lokalni poverenici koji mogu biti zamenjeni kao

njihovi isluženi prethodnici Milošević, Koštunica, Tadić ili Norijega, Bota, Mobutu i tako dalje. Za ispravno političko delovanje treba stvari posmatrati u kontekstu. To što je trenutno najmoćniji političar koga podržava EU, SAD i Rusija na primer ne čini ga diktatorom. On je i dalje taj koji sluša, a dok kontroliše situaciju, pravi vladari će koristiti njegove usluge. Pravi diktator se zapravo zove IMPERIJALIZAM. To je diktatura protiv koje se mi borimo, kao i protiv njegovih službenika, ali stvari treba postaviti na svoje mesto. Razmišljanje po kome fokusiranje na jednu ličnost predstavlja prečicu ka mobilisanju masa i fokusiranja jeste obični oportunizam.

Glavno je: mase ne podržavaju sistem koji se pogrešno naziva „parlamentarnom demokratijom“; ne podržava izbore, niti stranke koje bi na te izbore izašle. Ako je već tako, zašto bi trebalo gurati proletarijat, naročito u uslovima sadašnje političke rascepanosti, na stranu jedne frakcije buržoazije u Srbiji? Sve one snage koje i danas postavljaju pitanja ustavnog ustrojstva i pitanja iz oblasti klasične ideologije ljudskopravaštva treba ostaviti tamo gde pripadaju – u prošlosti. Proletarijat ne treba uvlačiti u tu politiku. Naprotiv, treba iz nje izaći. Ulicama.

Mi sa interesom pratimo razvoj situacije. Pozdravljamo nezadovoljstvo i učestvujemo u njemu, ali ne tražimo nove izbore. Od Republičke izborne komisije ne očekujemo ništa. Formiraćemo bolju kada dođe vreme.

PROTIV DIKTATURE KAPITALA!

PROTIV KAPITALIZMA!

ZA SOCIJALIZAM!

ŠTRAJK U DELU FABRIKE „MANJETI MARELI“

U buržoaskim medijima, koje danas nazivaju *mejnstrim* malo prostora je posvećeno štrajku koji se odigrao u Kragujevcu, u fabrici koja posluje u okviru sistema FIAT Kraisler Srbija (FKS). Naime, početkom februara meseca otpočeo je štrajk zaposlenih u jednoj od fabrika koje proizvode delove za automobile, u ovom slučaju branike. Zaposleni u fabrici „Manjeti mareli“ imaju manje zarade od radnika iz drugih fabrika sistema FKS. Rukovodstvo fabrike je pokušalo da odgovori na štrajk tako što je rukovodeći kadar i administrativne radnike poslalo u proizvodnju. Taj potez se nije pokazao uspešnim i zahtevi štrajkača su usvojeni, pa je proizvodnja nastavljena.

Crvena inicijativa Kragujevac pozdravlja ovu pobedu radništva u Kragujevcu koja je mala po svom obimu i dometu, ali je značajna. Najveći značaj u ovome ima činjenica da je radništvo pokazalo svoju snagu koju može da ima kada se organizuje. Ciljevi su bili realno postavljeni, štrajkači su bili dobro upoznati sa ciljevima i imali su dobru procenu situacije o posledicama njihove ofanzive. U ovoj fazi, u fabrici u kojoj je postojao veliki problem oko početnih pokušaja da se formira sindikat, ovo se može smatrati uspehom. Takođe, velika lekcija za sve je i činjenica da je plata povećana samo onom delu fabrike „Manjeti mareli“ koji je štrajkovao. Druga dva dela ove fabrike koja proizvode auspuhe, odnosno plastiku za enterijer, nisu obuhvaćene povećanjem. Da li će oni da čute?

Takođe, smatramo da u atmosferi sveopšte predizborne histerije ovom i ovakvim slučajevima treba pridavati najveći mogući značaj, jer će stranke sistema sada činiti sve da u narednom periodu, kroz predizbornu kampanju, težište politike prebacivati na teren spekulacija, spletki, medijskog spektakla i marketinških trikova. Naša politika je nešto drugo, ona zna da samo organizovani radnici, siromašni, obespravljeni, nezaposleni, mogu promeniti svoj položaj, u konkretnoj borbi, a ne u redovima pred glasačkim kutijama, sa sprejom na kažiprstu.

ORGANIZUJ SE!

BORI SE!

PRIVATIZACIJA AERODROMA „NIKOLA TESLA“

Aerodrom „Nikola Tesla“ spada u red najprofitabilnijih i najuspešnijih preduzeća i ne postoji, ukoliko bismo se i time bavili, apsolutno nikakva tržišno opravdana logika koja bi objasnila nameru i cilj prodaje, a samo predviđanje proširenja i modernizacije Aerodroma nije dovoljno kao izgovor, jer kompanija raspolaže sa dovoljno sredstava da sama to finansira. U slučaju da je Aerodromu potrebno više para od ostvarene dobiti, preduzeće bi moglo da uzme komercijalni kredit, ili da pristupi tzv. dokapitalizaciji u kojoj bi bile izdate nove prioritete akcije od čije prodaje bi se prikupila potrebna sredstva, a koje ne bi menjale vlasničku i upravljačku strukturu. Sva ta rešenja jesu uobičajen kapitalizam, tako da osim same dogme o potrebi prodaje i predaje svega, racionalnog objašnjenja nema, čak i sa stanovišta najkonzervativnije kapitalističke političke ekonomije. Iako se u javnosti već dugi niz godina, tačnije od ulaska u tranzicioni proces, uz ogroman broj raznoraznih spekulacija, malverzacija i sudskih presuda, o prodaji Aerodroma govori kao o nečemu o čemu se ne raspravlja niti se ikad dovodi u pitanje, kao o „predavanju“ poslovanja drugom, treba jasno i nedvosmisleno reći, da je u svakom slučaju svaka druga opcija za državu korisnija od prodaje vlasničkog udela. Takođe, Vlada RS u službi sluge krupnog kapitala ne misli tako i čini sve kako bi ubrzala i olakšala privatizaciju, odnosno „predavanje“ Aerodroma.

Nakon prenosa prava besplatnih akcija na građane, zaposlene i bivše zaposlene, RS poseduje 25.511.988 običnih akcija, što predstavlja **83,15%** od ukupnog akcijskog kapitala. Rešenjem o prijemu akcija na Listing A-Prime market 04/4 broj 478/11 od 28. januara 2011. godine akcije ovog društva su primljene na Listing A Beogradske berze. Trgovina akcijama aerodroma „Nikola Tesla“ na Beogradskoj berzi otpočela je 07. februara 2011. godine, ali se u Centralnom registru hartija od vrednosti ne vidi koja je vlasnička struktura društva danas, odnosno kome su mali akcionari prodavali svoje akcije. Ovakva netransparentnost i tajnovitost je sama po sebi neuobičajena i dovoljno indikativna. Davanje Aerodroma u koncesije biće odrađeno na isti način kao što je urađen projekat „Beograd na vodi“, odnosno u punoj tajnosti, i to je sada više nego evidentno. Kada su radnici zaposleni na određeno vreme došli da potpišu produžetak ugovora, dobili su primerak u kome je u kontekstu člana 1 pominjan i termin „državna tajna“ a predstavnicima sindikata je unapred objašnjeno kako sa sadržajem člana 1 ne mogu da budu upoznati. Svi podaci sa kojima je dosadašnja javnost upoznata govore da ne postoji realna potreba da se Aerodrom da u koncesiju, što objašnjava nameru vlasti koja pokušava da potpiše ugovor koji će kao državna tajna odmah biti sklonjen u neki, nečiji sef.

Prema dostupnim podacima, poslovni prihod Aerodroma u prošloj godini iznosio je 75 miliona evra, a neto dobit bi trebala da bude 25 miliona evra, od čega državi pripada 85 odsto (21.500.000 evra) na ime dividendi. U slučaju davanja u koncesiju RS bi godišnje dobijala samo polovinu ove sume. Ostatak bi koncesionar ulagao u proširenje poslova i što je najvažnije, u povećanje sopstvene zarade. Ulaganjem od 1,5 puta veće sume (oko 40 miliona evra) od one koja je prošle godine bila čist prihod, bila bi rešena sva tehničko-razvojna problematika za narednih 10 godina u kojima bi ostvaren prihod dostigao sumu od preko pola milijarde evra. Simptomatično je kako se pred naivnim građanima licitirala vrednost Aerodroma koja se postepeno srozavala pri čemu je reč o enormnim ciframa i uopšte se ne postavlja pitanje čije su to ranije procene koje su do nas stizale isključivo u formi obaveštenja. Tako različita objašnjenja obezvređivanja vrednosti akcija Aerodroma dolaze sa različitih strana, ali ono što je bitno jeste da je u pitanju svojevrsni trend dugoročnog pada vrednosti od spektakularnih 37 odsto. Zvaničan berzanski podatak o tržišnoj kapitalizaciji Aerodroma od 18. 8. 2015. pokazuje da kompanija vredi - 367 miliona evra, onda je 16. 11. 2015. vredela 335 miliona evra, da bi odmah posle 6. 1. 2016. vredela 314 miliona evra, a samo 15 dana kasnije - 260 miliona evra.

Na javni poziv za koncesiju beogradskog aerodroma na 25 godina javilo se 15 kompanija, a očekuje se bar još pet ponuda. Spisak dospelih ponuda je strogo čuvana tajna i direktno je dostavljen kabinetu premijera Aleksandra Vučića. Javnost još uvek nije upoznata sa detaljima, odnosno još uvek se ne zna ko je odgovorio uslovima za koncesiju i ko je ponudio najbolje „investicione“ uslove. Radnici beogradske vazdušne luke tvrde da je Er Srbija

(Etihad) kao strateški partner ultimativno tražila da Aerodrom uđe u nove investicije, modernizuje postojeći i izgradi novi terminal. U tom unosnom poslu pojavila se konkurentska firma Sky partner kojoj je Direktorat civilnog vazduhoplovstva morao da izda dozvolu za rad prema pravilima Sporazuma „Open sky“ koja zahtevaju da na aerodromu postoje bar dva operatera „handinga“. Sky partner je firma koju je osnovala avio-kompanija SAS, a koju je u međuvremenu preuzeo SWISS i pariski aerodrom Orli.

Za one koji nisu upućeni, jedan od završnih udaraca koji je doprineo brzom i potpunom ekonomskom slomu Grčke je bilo sklapanje „ugovora o dugoročnom najmu novog atinskog aerodroma“ kojim su kreditori iz Nemačke samo jednim potezom, povećanjem aerodromske takse, drastično smanjili priliv turista u Atinu posle Olimpijskih igara. Sve to je podpomoglo potpuni kolaps privrede u Grčkoj i doprinelo trenutnoj rasprodaji javnih dobara. Nemački Fraport tada se pojavio kao regionalni igrač i kupio koncesiju na upravljanje 14 grčkih regionalnih aerodroma za 1,23 milijarde evra na 45 godina. Grčka Vlada je pristala na ovu transakciju posle dugih pregovora i pod ogromnim pritiskom evropskih poverilaca i MMF-a. Ulaškom Fraporta u region otvara se pitanje da li bi se taj džinovski operater u avio-saobraćaju mogao pojaviti kao zainteresovani koncesionar za aerodrom „Nikola Tesla“, mada poslušna Vlada RS, razapeta između stvorenih obaveza prema partnerima iz Abu Dabija i lojalnosti nemačkoj kancelarki Angeli Merkel još uvek nije prelomila, ili mi to još uvek ne znamo. Sigurno je da bi tu tešku odluku mogao da olakša MMF, koji je u svom poslednjem memorandumu s Vladom Srbije ubacio i privatizaciju aerodroma „Nikola Tesla“.

Privatizacija aerodroma „Nikola Tesla“

kao i sve ostale privatizacije rezultat su pritiska i uslov finansijskih institucija i imperijalističkih centara moći. Svakodnevno se suočavamo sa ispraznom retorikom u kojoj se sve vrti oko nekog apstraktnog ekonomskog rasta koji se u stvarnosti ne primećuje. Žrtve smo gnusne manipulacije vladajuće elite koja paradoksalno potpuno otvoreno sprovodi ciljeve kapitala i to uvek, i samo na štetu naroda. Sve dok se bude pristajalo na spektakl vladajućih

u kom je jedini izbor put bez alternative, a koji neosporno treba odbaciti, ne može se računati na bilo koju vrstu ekonomskog oslobođenja. Politika vladajuće elite koja na ovim prostorima sveopštom rasprodajom učvršćuje kapitalizam, a pri čemu se klasne razlike u društvu produbljuju, mora biti odbačena. To je prvi preduslov ka idejnom jedinstvu u kom će pravo na život biti iznad tržišta.

Podsećanje na slučaj razbijanja sindikalnog organizovanja u d.o.o. „Forma ideale“

Ovaj slučaj se odigrao godine 2008/2009, ali to iskustvo nam može poslužiti za proučavanje. Kada je rukovodstvo „Forme ideale“ čulo da jedan od zaposlenih pokreće inicijativu za formiranje sindikata, postavilo se glumeći patetično razočaranje: „Zar pored svega što smo vam pružili i sada vam pružamo, vi smatrate da vam je potreban sindikat?“

Zatim su započeli svoju tihi kampanju da onaj deo radnika koji su prijavljeni ubede da se ne petljaju u taj posao sa sindikatom. Svojim lojalnim kadrovima nalogali su da šire glasine kako je sindikat ideja jednog čoveka koji želi sebe da smesti u fotelju i da je reč samo o njegovom ličnom interesu.

Zakon nalaže da svako ko pokrene inicijativu osnivanja sindikata i podnese neophodna dokumenta biva zaštićen od dobijanja otkaza i pre nego što je taj sindikat formiran. Epilog priče odigrao se tako što je firma pronašla način da zakon zaobiđe time što je prodala mašinu na kojoj je spomenuti radnik radio, proglasila njegovo radno mesto nepotrebnim i shodno mu raskinula ugovor.

„Forma ideale“ je ubrzo nakon toga dobila sindikat. Predsednika sindikata odabrao je lično direktor proizvodnje. Zgađeni radnici odbili su da mu se priključe, osim onih koji su uvek na strani odluka rukovodilaca, i na tome se stvar završila.

„ČUVANJE DUŠE NACIJE“

Iako je fašizam ogromno i neupitno zlo koje je zadesilo čovečanstvo, danas se umiveno kao čuvanje „duše nacije“ vraća na mejnstrim scenu. To se događa zahvaljujući povećanju broja nacionalista i liberala koji sebe nazivaju tzv. antitotalitaristima. Naime, propagandna floskula o „dva totalitarizma“ ne jenjava, o čemu smo pisali i u prethodnim brojevima Cika zore. Ova floskula se danas koristi isključivo zarad antikomunističke propagande, ismejavanje antifašizma i stvaranje pogodnog tla za fašističku propagandu. Sve se to odigrava uz blagoslov liberala i celokupne buržoaske klase.

U Ukrajini je tokom protekle dve godine odlukom Državnog komiteta pod zabranom 545 filmova, crtanih filmova i serija proizvedenih u Rusiji. Na spisku je između ostalih i filmska adaptacija klasika „Taras Buljba“ od Gogolja. Kako se navodi na sajtu Nacionalnog saveta za televiziju i radio, da bi se zaštitila mlada duša ukrajinske nacije. Pod ovu zabranu je potpao i Mihail Bulgakov, kod koga su tokom života, kao i posle njegove smrti, mnogi videli stvari uperene protiv sovjetskog režima. Međutim, sadašnja ukrajinska vlast, sa druge strane, vidi u njegovim delima baš suprotno, propagandu komunizma. Zato je, između ostalog, zabranjena deseta epizoda serije „Majstor i Margarita“. Obrazloženje te zabrane je kadar gde se vidi portret Lenjina, koji se smatra sovjetskim simbolom, a to je zabranjeno u Ukrajini.

Pored ovih filmova zabranjeni su i mnogi drugi pod krinkom da promovišu totalitarizam. Ironija je da vlast bliska fašizmu usvaja liberalsku floskulu „dva totalitarizma“, kako bi se obračunala isključivo sa komunizmom. Pod ovu zabranu

potpadaju i filmovi koji nemaju veze sa komunizmom (na pr. Brat 2) ali imaju sa Rusijom. „Slučajno“ fašističku ideologiju nije dotakla ova zabrana.

Državna komisija nastavlja rad i lista od preko 500 filmova koji su zabranjeni još nije konačna.

Pod istom floskulom borbe protiv totalitarizma u Mađarskoj uklonjena je statua filozofa Đerđa Lukača, kako bi se sačuvala duša nacije. Đerđ Lukač (1885-1971) je bio mađarski filozof i književni kritičar. Njegova knjiga „Istorija i klasna svest“ obavezno je štivo za one koji studiraju filozofiju. Lukačeva dela se predaju na mnogim univerzitetima širom sveta.

Gradsko veće Budimpešte je odlučilo da se statua ukloni iz parka koji se inače nalazi u oblasti koja je nekada služila kao Međunarodni geto, gde su mnogi jevreji preživeli Drugi svetski rat u „zaštićenim kućama“. Na njeno mesto će biti postavljena statua Svetog Stefana, prvog kralja Mađarske.

Ideja uklanjanja statue Đerđa Lukača je došla od strane Jobika, ekstremno desničarske stranke. Njihov predlog je dobio podršku Saveta, u kome dominiraju političari vladajuće stranke Fides (sa devetnaest glasova podrške, tri protiv i jednim uzdržanim). Za njih je kod Lukača osim komunizma problematično i njegovo poreklo, pošto ima jevrejske korene.

Jobik političari tvrde da su Mađarska kultura i „duša nacije“ otrovani od strane jevreja, kao što je Lukač. Zato se zalažu za „čišćenje“ od ovih „zagađenja“. Vladajuća stranka Fides je kako stoje stvari spremna da im pomogne, u zajedničkoj borbi protiv „judeo-boljševičke opasnosti“.

Ukrajina u kojoj se slobodno maršira pod fašističkim zastavama, a zemlja se raspada, narod pada u sve veću bedu a pojedinci se, kao i ovde što su, užasno bogate. U takvom haosu, hunta na vlasti za sve okrivljuje avet komunizma, sa ciljem spasavanje „ukrajinske duše“.

Mađarska koja podiže ograde na svojim granicama, šireći antimigrantsku histeriju, njih optužujući za nizak standard života, pokušava da spase „dušu nacije“ takođe jureći avet komunizma.

Antikomunistička histerija nije prisutna samo u ovim državama, već i u većini ostalih. Doduše negde u manjoj a negde u većoj meri, naravno sa svakodnevnom tendencijom porasta. Samih komunista u svim tim državama ima zanemarljiv, gotovo

beznačajan broj. Zbog toga se obračun često svodi na obračune sa istorijskim činjenicama, kojima se ne može oprostiti to što su činjenice. Antikomunizam poprima sve veće oblike ludila, sve očiglednijeg za najširi sloj ljudi, pa se postavlja pitanje kada će postati jasna potreba da se ponovo podignu crvene zastave. Čuvanje „duše nacije“ je sve jasnija metafora za buržujско čuvanje postojeće klasne pozicije, pa otuda strah od komunističke ideologije. Takođe je taj strah i uznemirenost zbog objektivnih okolnosti koje se stvaraju, i to na svetском nivou, za revoluciju. Nje nažalost još uvek nema ni u naznakama, zbog toga što su radnici po sebi još uvek ideološki nesvesni, pa ne mogu postati klasa za sebe.

Zidovi u ime ljudskih prava

Da li ste čuli za Berlinski zid? A da li ste čuli za Minhenski zid? Verovatno niste, a trebalo bi, jer je za neku stopu viši od poznatijeg, a svrha mu je da štiti ljudska prava.

Naši pažljiviji čitaoci će se možda setiti da smo već pisali o zidovima koji postoje širom sveta i koji služe tome da odvajaju nepoželjne od poželjnih a za koje većina ljudi nije imala prilike ni da čuje. Sada tom spisku možemo dodati i zid koji se gradi u Minhenu i koji će stajati na malo ispod četiri metara visine. Izgradnja ovog zida pokrenuta je nakon žalbi lokalnog stanovništva protiv izgradnje azila za imigrante;

navodno zbog buke, pomalo zbog straha od muslimana, a kao razlog se navodi i to što će smeštanjem azila biti oborena cena nekretnina u tom kraju.

Ankete su pokazale da u Bavarskoj četiri od pet ljudi ima negativno mišljenje prema odluci vlade Angele Merkel da primi određeni broj azilanata. Zalaziti dublje u ovo pitanje nije neophodno. Dovoljno je da upitamo gde su priče o totalitarizmu, zavesama od gvožđa, o odbrani i slavljenju slobode i humanosti? Gde su sada poetične fraze da opišu kukavičko podizanje zidova i ograda širom Evrope? Pitamo se mi...

Organizacija „MOVE“ (Pokret)

- „MOVE“ nije akronim, on prosto izražava verovanje njegovih članova da je život „pokret“ i da sve stvari postoje „u pokretu“ - Mumia Abu-Jamal (novinar)

Pokret je nastao početkom sedamdesetih godina i trajao je do sredine osamdesetih. Pokret je osnovao Džon Afrika u naselju Pavelton vildž (Powelton Village) zapadne Filadelfije i činili su ga uglavnom pripadnici afroameričke zajednice. Svi članovi pokreta su svoje prezime menjali u „Afrika“ iz verovanja da je tamo nastao život. Živeli su u egalitarnoj komuni i sebe su nazivali revolucionarima, jer su se zalagali za potpunu promenu vladajućeg društvenog sistema koji po njima izaziva uništenje: ljudi, životinja, biljaka - života. U tom pogledu bili su pioniri nečega što se danas smatra „in“ kao što je: borba za prava životinja, ishrana sirovom hranom, ekološki aktivizam, komposting (permakultura). Zalagali su se da žene treba da se porađaju u svojim kućama, jer trudnoća nije bolest i ne zahteva lečenje. Iako ovi stavovi ne izgledaju ekstremni, oni bi i danas izazvali konflikt sa važećim zakonima, a početkom sedamdesetih su doveli do brutalne represije od strane vlasti koji su na njih slale policijske jedinice da ih šikaniraju i tuku.

Uticaj organizacije MOVE je bio veliki među crnačkom populacijom i siromašnima u Filadelfiji. Oni su živeli u zajednici radnih ljudi koji nisu oklevali da pomognu beskućnicima da pronađu dom, starima oko njihovih potreština, da se umešaju u sukobe među uličnim bandama kako bi nekoga spasli, a pomagali su i bivšim zatvorenima koji su trebali da započnu nov

život. Bavili su se poljoprivredom i posedovali perionicu koja im je donosila prihode. Prirodan način života koji su propagirali pomagao je zavisnicima od droga i alkohola, kao i fizički bolesnima da prevaziđu svoje probleme. Kako se popularnost pokreta širila oni su uzeli na sebe da demonstriraju i pružaju pravnu pomoć ljudima kojima su njihova prava bila uskraćena. Takođe organizovali su internu školu gde su, između ostalog, radili na razvijanju retoričkih veština jer su znali da će im u njihovoj revolucionarnoj borbi itekako trebati. Sve to je uticalo da ih gradske vlasti shvate kao ozbiljnu pretnju i protiv njih organizuju medije i policiju.

Prvi veliki incident se desio 1976. kada su demonstrirali ispred zoološkog vrta protiv samog koncepta držanja životinja u kavezima. Među demonstrantima se nalazila žena sa tromesečnom bebom simboličnog imena „Life“ (Život) Afrika. Policija koja je došla da rasturi demonstrante, tukla je majku do nesvesti, a beba je preminula razbijene glave! Za to ubistvo niko nije odgovarao jer „Life“ nije rođeno u bolnici i nije bilo upisano u knjige rođenih te su se policajci branili da dete nije ni postojalo.

1977. Pokret je organizovao velike demonstracije protiv policijskog nasilja i tražio da se puste članovi MOVE-a koji su držani kao politički zatvorenici. Na skupu je poručeno gradskim vlastima da više neće trpeti maltretiranja i ubijanja, da će na „pesnice odgovoriti pesnicama, na oružje oružjem“ iako je njihova filozofija bila decidirano protiv oružja i uvek se zalagala za ljubav i život.

Osmog avgusta 1978. policija opседа njihovu kuću u kojoj se tada nalazi 10 članova. Oni se zajedno sa životinjama zaključavaju u podrum kuće. Policija onda pušta vodu u podrum i suočeni sa opasnošću da budu udavljeni članovi MOVA-a odlučuju da se predaju. U opštem metežu jedan policajac biva ubijen iz vatrenog oružja, ali ni fakat da je fatalnu ranu dobio sa leđa, kao da ni u kući ni kod članova nije pronađeno vatreno oružje nisu bili dovoljni da sa njih skinu krivicu. U uslovima medijske hajke 9 članova organizacije je osuđeno na zatvorske kazne od 30 do 100 godina zatvora. Sedmoro članova je još uvek u zatvoru dok su dva člana tamo preminula.

1981. pokret se seli u barake Kobs Krik (Cobs Creek) oblasti Zapadne Filadelfije. Članovi pokreta tu sakupljaju vatreno oružje za potrebe odbrane. Iste godine Džon Afrika biva izveden pred sud pod tužbom posedovanja oružja i zavere protiv države. Na sudu je zastupao sam sebe i uspeo da obori sve tužbe.

1985. pokret MOVE biva zvanično označen kao teroristička organizacija i 13. maja policija dolazi sa namerom da se konačno obračuna sa organizacijom. U kući se tada nalazilo jedanaestoro ljudi (šestoro odraslih i petoro dece). Došlo je do razmene vatre, a zatim su se članovi pokreta zaključali u podrumu. Policija je pokušala da ih istera vodenim topovima, zatim suzavcima, da bi na kraju iz helikoptera bacili dve bombe na kuću koje su izazvale požar u celom naselju. Suočeni sa opasnošću da budu ugušeni ili živi spaljeni članovi pokreta su u tri navrata bezuspešno pokušavali da pobegnu, i svaki put bivali osujećeni policijskim hicima. Samo su Ramona i njen maloletni brat Birdi (Birdie) Afrika uspeali da se probiju zadobivši pritom velike opekotine. Kao rezultat požara poginulo je 9 članova pokreta, uključujući osnivača Džona Afriku, njihove životinje i 65 kuća u naselju je izgorelo. Ramona Afrika je pod optužbama za pobunu i terorističke pret-

nje osuđena na 7 godina zatvora. Iako je 1996. sud doneo odluku da grad Ramoni i porodicama dvoje poginulih isplati milion i po dolara kao odštetu zbog prekomernog policijskog nasilja, niko nije krivično odgovarao za masakr.

U smanjenom obimu pokret i danas postoji kao i sećanje na Džona Afriku koji je iako bez škole (čak nepismen) svojim idejama, brigom o ljudima, životinjama svemu što u sebi ima život naveo mnoge da poprave sopstveni život, oslobode se loših navika i tako pokušaju da promene celo društvo.

Nekoliko izvoda iz principa na kojima počiva pokret:

„Svaki pojedinačni život je zavistan od svakog drugog života, i svaki život ima svrhu, zato su sva živa bića, stvari koje se kreću, jednako važna, bez obzira da li su to ljudska bića, psi, ptice, ribe, drveće, mravi, trave, reke, vetrovi ili kiše.”

„Sva živa bića imaju instinkt za samoodbranu. To je bogomdano pravo svakog života.”

„Ako je nešto pravda to mora važiti za sve što je živo bez izuzetaka!”

„Naš zadatak je da pokažemo ljudima koliko je truo i porobljivački ovaj sistem, i da je sistem taj koji stvara beskućnike, nezaposlenost, zavisnost od narkotika, alkoholizam, rasizam, porodično nasilje, sidu, kriminal, rat, sve probleme sveta.”

„Neko može govoriti o revoluciji, ali ako i dalje žudi za novcem, ili se drogira ili maltretira svoje bližnje, onda očigledno nije sebe posvetio činjenju dobra. Revolucija nije filozofija, to je aktivnost.”

Zvanični website organizacije:

<http://onamove.com>

LJUBICA IVOŠEVIĆ DIMITROV

Prva srpska revolucionarna pesnikinja je rođena 17. jula 1880. godine u selu Saranovo, u blizini Rače. Nakon završetka osnovne škole, odlazi na krojački zanat. U Kragujevcu se zapošljava kao tekstilna radnica, i uzima učešće u aktivnostima u sindikalnom pokretu. Ljubica Ivošević Dimitrov je bila aktivista sindikalnog i socijalističkog pokreta Srbije, Bugarske i SSSR-a. Bila je član Srpske socijaldemokratske stranke Dimitrija Tucovića, Bugarske socijaldemokratske radničke partije (komunista), Svesavezne komunističke partije i Saveza sovjetskih pisaca.

Preminula je u Moskvi, 1933. godine, i o razlozima njene smrti se dosta spekulisalo. Umrula je u godini kada se njen suprug pred nacističkim sudom u Lajpcigu branio kao osumnjičen da je učestvovao u paljenju Rajhstaga. Dimitrov je argumentima razbucio optužnicu i raskrinkao tužilaštvo nacističke Nemačke, tako da je bilo neminovno da bude i zvanično oslobođen.

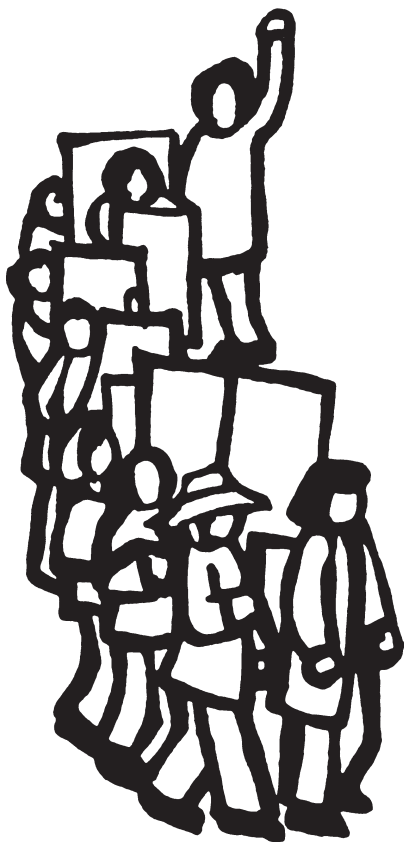
Ljubica Ivošević Dimitrov, zauzima veoma značajno mesto u srpskoj progresivnoj književnosti, kao žena koja se svojim pesmama najviše bavila socijalnim problemima tog vremena. Od 1902. godine, kada je prešla da živi u Bugarsku, svoje pesme je slala redakcijama u Srbiji i postaje stalni saradnik „Radničkih novina“ gde je i objavljena njena prva pesma „Napred“. Do njenog emigriranja Rusiju 1923. godine u

„Radničkim novinama“ objavljeno je 25 njenih pesama. Pesme je objavljivala u srpskim progresivnim listovima sa početka dvadesetog veka, kao što su: „Jednakost“, dečiji list „Budućnost“ i „Radnik“. U Bugarskoj je bila urednik radničkog periodičnog lista „Krojački radnik“ i član centralnog saveta federacije žena Bugarske socijaldemokratske radničke partije (komunista). Ispred iste partije je kao delegat-gost učestvovala u radu Drugog kongresa Komunističke partije Jugoslavije u Vukovaru, 1920. godine. Bila je supruga najpoznatijeg bugarskog revolucionara a kasnije i državnička Georgi Dimitrova.

NAPRED

Ćutite, ćutite – ne kunite svet! –
Je l' vam sudba grozna; je l' vam život klet;
Dal' vam slaba čeda, gola, gladna mru;
Da l' vam silni prava čovečanska tru? –
Ne kunite svet:
Smelo glavu gore, u borbu napred!
Vojska vam je mala; sloga spaja nas –
Amo, braćo mila, kucnuo je čas!
Vođa nam je Pravda a Istina s njom,
Sloboda je meta – hajdmo cilju tom! –
Ne kunimo svet!
Smelo glavu gore, u borbu – napred!

NE VREĐAJTE RANE

I ovo malo slobode hude smeta vam!
Narodne ljude – Izdajicama roda zovete,
Podlo hulite, zamke pletete!
Savest vam kleta nije u redu,
Hteli bi veću narodnu bedu!
U lance s' njim: Da nema spasa! –
Da nema prava, slobode, glasa!
Al, kad vam meso za tanad treba –
Šta mari narod što nema hleba?
Profita biće više i blaga –
Nije vam skupa narodna snaga.
Sedamdeset je hiljada palo
Za vaše blago!... Zar vam je malo?
I opet bura nova se sprema
Varvarstvu, žrtvama još kraja nema.
A kad vam narod račun potraži,
O! To vas vređa, da to vas draži!
Tiranske grudi mržnja nadima
Ne da vam mira na lovorima.
Dosta tirani! Rane su vruće!
Čaša je puna lirova, jada!...
O čuvajte se da ne prekipi
Jer ćete skupo platiti tada.
Ne vređajte nam krvave rane! –
Ne dirajte ih!... O svetli dane –
Sunca, Slobode, sreće i zraka!
Gde nema tame, gde nema mraka
Svanuće ti!
I tada, tada!!
Narod veruje, uzda se nada.
Svet muke, patnji postaće raj
Krvavom carstvu blizo je kraj.

VIDELA SAM VAS!

- U kućicama bednim, ubogim, -
Gde zračak sreće nikad ne sija
Gde se detinjstva radost ne znade,
Gde sam se negde rodila i ja; -
Gde beda mladost rano ubija,
Brige crtaju brazde po licu,
Gde se bolesti gnezdo savija,
A smrt nevinu kosi dečicu.

Videla sam vas na plodnoj njivi –
Gde žurno drugom hranu spremate,
Slušala sam vam tužno jadanje –
Kako vi sami hleba nemate.

Videla sam vas na zidovima
Gordih dvorova, divnih palata;
U rudnicima tavnih svodova –
Kopajuć rude, srebra i zlata.

Videla sam vas umorne, setne,
Breme života kako nosite;
Tu vas nevolja u očaj baca,
Tu gordo bedi vi prkosite.

Vi se gušite u paklu bede!
Vi! Tvorci svega što ljudstvu treba! –
Zidovi sreće, kopači zlata!
Tvorci kulture, sejači hleba!

Videla sam vas! da divne slike!...
Pod zastavama slobode slavne! –
Lica vam tada ne behu tužna,
Umorne oči ne behu tavnle!

Ruke za ruku sa gordim čelom.
Vi beste srećni, puni uzdanja!
Žedni života, radosti, zraka,
Žedni ljubavi, nauke, znanja!
Vi nastupaste, čisteći s puta
Sve što u stremljenju k' slobodi smeta, -
A gromki zvuci vaših pesama
Horili su se širinom sveta!

Videla sam vas! Zdravo, junaci!
Neka vam snaga nikad ne klone!
Napred u borbu za svoja prava
-Vojska vam broji milione!

Sofija, 25. XI 1913. godine
„Radničke novine” br. 275 (dodatak) od 25.
decembra 1913, godine, Beograd

NEĆE DUGO ČEKATI!

Zadrhtaše usne njene, u oku se suza javi;

Gorak osmeh sledio je, te usnice - koral
pravi! –

Ja je gledah, dugo, dugo,... reći ništa
nisam smeo...

Da joj prazne nade redam; da je tešim? -

Nisam hteo!

Ona priđe meni bliže, za ruku me nemo
uze:

Obasja joj rumen lice - prestadoše teći
suze;

Laki uzdah ote joj se, zatim nekud pogled
vinu
U tužnom joj, dotle, oku, jedna iskra nade
sinu.

O, kaži mi, mili, družo - šaputahu usne
njene

Šta oseća onaj bednik, kom su nade sa-
hranjene?!
Čime li se teši onaj što celoga veka strada;

Radi čega onaj živi, što se ničem već ne
nada;

I dokle će čovečanstvo na ovakvom stup-
nju biti;

I dokle će gadni porok, sa vrlinom da se
kiti;

I dokle će licemerstvo da širinom sveta
vlada,

A istina da robuje; u okov'ima da je
pravda?!

Ja prevrnuh listak knjige: Budućnost je
ime njeno,

Vidim, tamo nešto piše, al' je maglom
obvijeno.

*(pesme su preuzete sa sajta
„Slike partizana“)*

Crvena inicijativa Kragujevac

CiK je grupa koja ima za cilj da kroz političku i kulturnu borbu da svoj doprinos svrgavanju kapitalističkog društvenog sistema i uspostavljanju pravednijeg društva. CiK je internacionalistička, ateistička, klasna organizacija koja se u svom svakodnevnom radu bori protiv širenja verske, rase i međunacionalne mržnje, patrijarhata, sprege države i crkve, i bilo kakvog oblika verske i nacionalne indoktrinacije. Prihvatamo i branimo pravo svakog pojedinca na političko, seksualno i versko opredeljenje. Borimo se za sve kojima su prava ugrožena. CiK se poziva na istorijsko mesto Kragujevca kao klevke radničkog pokreta u Srbiji i na Balkanu 19. i 20. veka. CiK se bori protiv istorijskog revizionizma i pokušaja izmene kolektivnog sećanja na događaje iz Drugog svetskog rata i karakter antifašističke narodnooslobodilačke borbe. CiK se bori protiv granica, imperijalističkih ratova i siromaštva u svetu. Za društvo slobodnih i ravnopravnih ljudi. Za društvo bez eksploatacije. Za svima dostupno i besplatno školstvo i zdravstvo. Za slobodnu ljubav. „Komunisti sa prezirom odbijaju prikrivanje svojih pogleda i namera. Oni izjavljuju otvoreno da se njihovi ciljevi mogu postići samo nasilnim rušenjem čitavog dosadašnjeg društvenog poretka. Neka vladajuće klase drhte pred komunističkom revolucijom, u njoj proleteru nemaju šta da izgube osim svojih okova, a dobiće čitav svet!“

